Despre importanța conştienței în abordarea claselor de echivalență

Atunci când operăm cu clase de echivalență gata constituite abordarea nu mai are nimic fenomenologic, este pur structurală.
Constituirea claselor de echivalență însă nu are nimic de a face cu gândirea formală şi este pur fenomenologică. Dar ceea ce este un fenomen observabil şi reproductibil este faptul că mintea operează în acest mod : **crează nişte echivalențe** (nu ştim cum, de cele mai multe ori pe baze arhetipale, acestea nefiind nici ele formalizabile şi definibile în limbaj discursiv. De cele mai multe ori se circumscriu), **apoi înlocuieşte o clasă cu unul din obiectele ei**, pe care astfel îl desemnează reprezentant al clasei.
De cele mai multe ori această înlocuire reprezintă un **câştig de nivel de abstractizare dacă este conştientă şi o pierdere de nivel de abstractizare** (o acumulare de concretețe, o pierdere de semnificație, o îngreunare, îngroşare, abrutizare) **dacă este inconştientă**.
Mă întorc la exemplul dat atât de des al numerelor : dacă, atunci când operez cu un număr irațional sunt conştient de faptul că operez cu o clasă de echivalență de şiruri care la rândul lor sunt perechi de clase de echivalență de mulțimi echipotente, atunci am „câştigat o dimensiune superioară în lumea abstracțiunilor". Dacă însă operez cu π, e, Φ sau ϕ ca şi cum ar fi nişte numere oarecari, mă cobor la concretețea vieții de zi cu zi unde, de exemplu π este egal cu 3,14, adică o fracție oarecare, având aceeaşi însemnătate ca, de exemplu 2,54 care este factorul de transformare intre centimetru şi inch şi care realizează o echivalare a mărimilor folosite zilnic în producție şi comerț între Anglia şi restul Europei.

Mă întorc la bazele arhetipale, la faptul că noțiunea de arhetip este un cuvânt pus să desemneze o serie de manifestări fenomenologice de o complexitate imposibil de reprezentat. De aceea modul în care un arhetip declanşează o serie simbolică de reprezentări ale sale se amestecă în mod incontrolabil rațional cu diverse serii simbolice ale altor arhetipuri, înseşi arhetipurile se pot amesteca între ele, producând confuzii şi mai mari.
De aceea **impresia că operând cu clase de echivalență suntem privați de contactul fenomenologic cu acea parte a realității pe care o explorăm este bazată doar de o aparență**.
Ceea ce contează în această operație deosebit de importantă pe care o face mintea este nu împărțirea netă a lucrurilor în clase de echivalență, prin care un obiect aparține doar unei singure clase, ci dimpotrivă este vorba despre o logică vagă, obiectele aparțin într-o oarecare măsură unor clase de echivalență şi nu intr-un mod unic, respectiv nu unei singure clase.
Această logică vagă înseamnă că mintea ia în considerare simultan mai multe relații de echivalență şi că nu putem să definim o măsură care să reprezinte gradul de apartenență a unui obiect la o anumită clasă definită de o anumită relație.
Să revenim la ceea ce contează : contează procesul de abstractizare, adică **înlocuirea conştientă a unei clase cu un obiect al acesteia**. Atâta timp cât suntem conştienți de această înlocuire avem acces la mai multe niveluri de abstracțiune simultan, iar inconştiența în această privință este echivalentă cu „turtirea" lumii frumos ierarhizate la nivelul concreteței ei.